

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 202/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Tomášom Tauberom, advokátom, Stará cesta 6, Spišská Nová Ves, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Tos 17/2021 a jeho uzneseniu zo 7. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Tos 17/2021 zo 7. júla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Zároveň sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Tos 17/2021 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Rovnako navrhuje prikázať krajskému súdu prepustiť ho bezodkladne z väzby na slobodu, priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 50 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove podal na sťažovateľa 10. marca 2017 obžalobu pre pokračovací zločin subvenčného podvodu sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu, spáchaný vo forme pomoci podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona

v znení účinnom v rozhodnom období k § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona k § 225 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), h) a j) a ods. 5 Trestného zákona.

3. Pred začatím hlavného pojednávania nariadeného na 17. jún 2021 vo veci vedenej Okresným súdom Svidník (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 T 32/2017 podal sťažovateľ sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu proti predsedovi senátu námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1 T 32/2017 zo 17. júna 2021 tak, že predseda senátu [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 32/2017.

4. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 T 32/2017 zo 17. júna 2021 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 9 Tos 17/2021 zo 7. júla 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému konaniu a uzneseniu krajského súdu č. k. 9 Tos 17/2021 zo 7. júla 2021 podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že krajský súd mu svojím postupom v napadnutom konaní, ako aj napadnutým uznesením znemožnil konať pred nezávislým a nestranným súdom a „úspešne“ sa domáhať vylúčenia „nezákonného sudcu“ okresného súdu na základe námietky zaujatosti. Tvrdí, že na odôvodnenie sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 T 32/2017 zo 17. júna 2021 o nevyhlásení predsedu senátu [REDAKOVANÉ] z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci mu bola poskytnutá lehota päť pracovných dní, ktorú dodržal, a teda svoju sťažnosť písomne odôvodnil, avšak okresný súd odôvodnenie bezodkladne nezaslal krajskému súdu, ktorý o jeho sťažnosti rozhodol predčasne, a teda skôr ako uvedená lehota uplynula.

6. Ďalej tvrdí, že okresný súd, ako ani krajský súd sa nezaoberali dôvodmi uvádzanými v samotnej námietke zaujatosti. O predmetnom podľa jeho názoru svedčí aj skutočnosť, že v jeho inej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 6/2018 v súvislosti s jeho námietkou zaujatosti smerujúcou proti tomu istému sudcovi krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu, keď zistil, že v súdnom spise sa nachádza čestné vyhlásenie jeho otca o tom, že sa osobne pozná s dotknutým sudcom (na predmetné čestné vyhlásenie sťažovateľ poukazuje aj v tejto ústavnej sťažnosti, ako naň poukázal aj v dotknutej námietke zaujatosti, pozn.).

7. V kontexte argumentácie o zaujatosti sudcu okresného súdu sťažovateľ konštatuje aj (ním tvrdené, pozn.) prietahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 T 32/2017 s poukazom na skutočnosť, že je väzobne trestne stíhaný.

8. Sťažovateľ namieta, že do väzby ho vzal a ponecháva ho v nej nezákonný sudca. Vo vzťahu k väzobným rozhodnutiam poukazuje na nezákonné rozhodovanie o jeho väzbe z 22. februára 2021. Zároveň uvádza, že všeobecné súdy nedokázali odôvodniť dôvody väzby konkrétnymi skutočnosťami, pričom „odignorovali“ jeho právne a skutkové tvrdenia.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popisuje jednotlivé skutočnosti a podáva argumenty, ktoré podľa jeho názoru svedčia o zaujatosti dotknutého sudcu. V nadväznosti na to uvádza, že krajský súd bez naštudovania súdneho spisu potvrdzuje tvrdenia sudcu [REDAKOVANÉ], s ktorým

členovia senátu krajského súdu niekoľko rokov rozhodovali ako kolegovia. V tejto súvislosti konštatuje, že „...pán sudca [REDAKOVANÉ] je neďalej sudcom Krajského súdu v Prešove, aj keď neaktívnym“, pričom predmetná skutočnosť je podľa jeho názoru dôvodom na vyslovenie zaujatosti aj sudcov krajského súdu, ktorí dosiaľ rozhodovali o jeho sťažnostiach proti rozhodnutiam okresného súdu o zamietnutí jeho žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu. S konštatovaním o potrebe vylúčenia sudcov krajského súdu poukazuje aj na to, že v inom konaní vedenom pod sp. zn. 8 To 37/2020 sa o podanom odvolaní rozhodovalo v neprítomnosti ním zvoleného obhajcu, ale v prítomnosti ustanoveného obhajcu, ktorý na predmetnú procesnú chybu upozornil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 9 Tos 17/2021 zo 7. júla 2021 a porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Tos 17/2021 v súvislosti so sťažovateľom podanou námietkou zaujatosti proti predsedovi senátu vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 32/2017.

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. S prihliadnutím na podstatu ústavnej sťažnosti ústavný súd poznamenáva, že sa vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už viackrát zaoberal ústavnými sťažnosťami, v ktorých sťažovatelia namietali porušenie svojich ústavou garantovaných práv v súvislosti s rozhodovaním všeobecných súdov o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľmi ako účastníkmi súdneho (trestného) konania proti zákonnému sudcovi (z novej judikatúry m. m. II. ÚS 67/2019, III. ÚS 90/2019, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 209/2019, II. ÚS 258/2019, I. ÚS 483/2020), pričom jeho judikatúra v porovnateľných veciach sa ustálila na niekoľkých zásadných východiskách.

13. Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia ústavy a dohovoru o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva (I. ÚS 239/04).

14. Z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva aj právo účastníka súdneho konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 38/09). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania

a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu ústavne akceptovateľným spôsobom prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (m. m. I. ÚS 73/97).

15. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v trestnom súdnom konaní garantované najmä prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania predmetnej veci pre zaujatosť. Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka (strany) súdneho konania, alebo na základe návrhu samotného sudcu.

16. Namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru v rámci rozhodovania o námietke zaujatosti posúdil ústavný súd aj s ohľadom na to, či neexistuje všeobecný súd, ktorý by mohol rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v trestnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

17. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov). Ústavný súd tak zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (m. m. IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Základné právo na súdnu ochranu je totiž „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť či napadnuté konanie bude ako celok spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016).

18. K okolnostiam sťažovateľovej veci ústavný súd uvádza, že predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca koná a rozhoduje. Konanie o námietke zaujatosti končí rozhodnutím, ktorým namietaný sudca (senát)

je (alebo nie je) vylúčený z prejednávania dotknutej veci, prípadne postupom, keď súd v zákonom stanovených prípadoch (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku) o námietke zaujatosti nekoná. Toto rozhodnutie (príp. postup) však nie je rozhodnutím o otázke tvoriacej samotný predmet trestného konania. Konanie o námietke zaujatosti predstavuje len čiastkový procesný postup všeobecného súdu, smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania trestnej veci nestranným súdom. Kvalita rozhodovania súdu o námietke zaujatosti tak nachádza svoj odraz aj v kvalite meritórneho rozhodnutia v konaní, v ktorom bola námietka zaujatosti sudcov vznesená (m. m. III. ÚS 30/2010, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). V spojitosti s tým ústavný súd zastáva názor, že namietané uznesenie krajského súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľa len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto spôsobený, pričom by sa negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (m. m. III. ÚS 30/2010, III. ÚS 421/2016), čo nie je sťažovateľov prípad, pretože sťažovateľ v uvedenom smere môže svoju ochranu v stále prebiehajúcom trestnom konaní uplatniť prostredníctvom opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) proti rozhodnutiu vo veci samej.

19. V nadväznosti na predchádzajúci bod odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd poukazuje na § 306 a nasledujúcich Trestného poriadku, podľa ktorých je opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, pričom obžalovaný ako osoba oprávnená podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorý sa ho priamo dotýka, môže toto odvolanie podať pre nesprávnosť výroku, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Ústavný súd ďalej poukazuje na § 368 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého možno podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Pritom nie je možné opomenúť § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku, v zmysle ktorého sa rozhodnutím podľa ods. 1 § 368 Trestného poriadku rozumie (okrem iných, pozn.) aj rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) [rozsudok a trestný rozkaz] až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol. Napokon v tomto kontexte poukazuje ústavný súd aj na § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, podľa ktorého možno dovolanie podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

20. Platná právna úprava trestného konania teda sťažovateľovi umožňuje aj v nasledujúcich štádiách trestného konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv, a to prostredníctvom riadneho a mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu vo veci samej – odvolania a dovolania, na základe podania ktorých bude odvolací súd, prípadne dovolací súd oprávnený a povinný preskúmať opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľa o nesprávnosti postupu konajúceho súdu v súvislosti s prednesenou námietkou zaujatosti sudcu.

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ má v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv, hoci bude prípustný až po rozhodnutí vo veci samej. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd

vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ sa s prípadnou ústavnou sťažnosťou môže na ústavný súd v pertraktovanom kontexte obrátiť až po vyčerpaní označených opravných prostriedkov, a teda až vo fáze právoplatného skončenia meritórneho konania.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia práv podľa bodu 11 tohto uznesenia napadnutým uznesením krajského súdu odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým konaním krajského súdu:

23. Sťažovateľ sa zároveň domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Tos 17/2021. Krajský súd v tomto konaní rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 T 32/2017 zo 17. júna 2021, ktorým okresný súd rozhodol o tom, že predseda senátu [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 32/2017.

24. Článkom 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy je podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu garantované právo na osobnú slobodu a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti jeho väzby s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

25. V kontexte podanej námietky zaujatosti sťažovateľ vo všeobecnosti argumentuje: „... vyvstáva dôvodná pochybnosť že koná o mne a že ma do väzby vzal a naďalej ponecháva nezákonný sudca, pretože iba sudca Okresného súdu Svidník (nie predseda Okresného súdu Svidník ani sudca Krajského súdu v Prešove) má právo rozhodovať o mojej trestnej veci. Aj preto existuje legitímny dôvod, aby bola moja väzba zrušená a aby som bol okamžite prepustený na slobodu, aj keď som medzičasom nepodával žiadosť o prepustenie z väzby, nakoľko som podával iba námietku zaujatosti a sťažnosť proti uzneseniu o nevyhlásení sudcu.“ Z uvedenej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že jeho námietky síce smerujú aj proti trvaniu jeho väzby (vo všeobecnosti, pozn.), avšak zároveň je z nej zrejmé, že námietku zaujatosti nepodával v súvislosti so samotným rozhodovaním o jeho prípadnej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (rozhodovaním o väzbe). Predmetná skutočnosť vyplýva aj z informácií okresného súdu, poskytnutých ako odpoveď na žiadosť o súčinnosť podľa § 60 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Námietka zaujatosti bola vznesená tesne pred nariadeným hlavným pojednávaním v priebehu trestného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 32/2017. Keďže sťažovateľ namieta porušenie v bode 23 tohto uznesenia označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Tos 17/2021, ústavný súd opätovne upriamuje pozornosť na to, že predmetné konanie krajského súdu, resp. jeho postup súvisel s rozhodovaním o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu

okresného súdu č. k. 1 T 32/2017 zo 17. júna 2021 o nevyhlúčení predsedu senátu z vykonávania úkonov trestného konania vedeného pod sp. zn. 1 T 32/2017.

27. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

28. Zo skutočností popísaných v tomto bode III.2 tohto uznesenia vyplýva, že výsledkom namietaného postupu krajského súdu nebolo v prípade sťažovateľa rozhodnutie o ďalšom trvaní jeho väzby, resp. nešlo o rozhodovanie o námietke zaujatosti, o ktorej by sa rozhodovalo v rámci konania o väzbe. Ústavný súd teda uzatvára, že z dôvodu nedostatku príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom krajského súdu a obsahom označených práv (bod 23 tohto uznesenia, pozn.) ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 6. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu